

[Knud Jespersen.]

derne, det er de sociale kompensationer, hele denne side af sagen, som socialdemokratiet jo meget godt kender, men uvist af hvilken grund, måske af frygt for et valg, har partiet ladet sig diktere til at følge venstres holdning i denne sag.

Vi har peget på, hvad man kunne gøre, at man kunne gribe ind og beskatte de 17 mia kr., der undrages beskatning. Vi har peget på, at man kunne stoppe spekulation i jord og fast ejendom, at man kunne forbyde belåninger, at man kunne sikre sig kontrolforanstaltninger, så man tog alle de såkaldte sorte penge, at man kunne sænke diskontoen og gribe ind over for obligationsrenter — et helt kompleks af ting og sager, som virkelig ville være omkostningsdæmpende. Det gør man ikke. Man vender sig igen til den brede del af befolkningen og siger, de må ofre. For hvem er det, der skal betale de 1.726 kr. pr. helårsarbejder, der skal gives til arbejdsgiverne? Det bliver jo arbejderne på ny, det bliver dem med deres restskatter, det bliver folke- og invalidepensionisterne. Men det er ØK, det er Esso, det er BP, der skal have pengene.

Nej, hvis man slog ind på en anden skattepolitik, hvor I virkelig prøvede i det store socialdemokrati at leve op til at være de riges ris og de fattiges værner og ikke som nu, hvor I er gået i klink med regeringen og blevet de fattiges ris og de riges værner, så kunne man også tvinge dette folketing til at arbejde. Og så var det jo rimeligt set fra ethvert demokratisk synspunkt, at når man behandler sådanne komplekser, stiller man folketingets partier lige. Det er helt urimeligt, at man har 1, 2, 3 æskesystemer, hvor man i korridorerne snakker tingene igennem, og så holder man nogle vældige taler om, at det er folketinget, der afgør tingene. Sandheden er jo, at de afgøres alle andre steder end i folketinget. De afgøres under pres fra erhvervslivet, de afgøres i tosidige samtaler, de afgøres i udvalg, hvor ikke alle, bl.a. vi, er med, og så får folketinget en

mangelfuld information, indtil man stilles over for fuldbyrdede kendsgerninger.

Hele det kompleks, der er udarbejdet, ser vi som en del af kapitalismens almene krise. Man kan selvfølgelig fortsætte lige så lang tid som Heath i England, og det fører til anarki. Man kan lade sig binde til alle mulige forpligtelser over for fællesmarkedet. Man kan erklære over for rige og fattige, at forsvarsforliget er ukrænkeligt, her står vi fast. Men man kan kun gøre det til en tid, for hvis man vil administrere kapitalismens almene krise, så skal man vælge imellem to klasser, dem, der skaber værdierne og hele tiden har betalt, og så dem, der tilegner sig. Vi har altså valgt den klasse, der skaber værdierne, og det befinder vi os godt i. Vi synes, det andet er asocialt, vi synes, det er nederdrægtigt, og vi vil bekæmpe enhver form for at hjælpe venstreregeringen til at overføre nye midler fra de fattige til dem, der er velbjærgede.

Poul Westergaard (DR):

Ja, som vi alle efterhånden ved, er det forslag, der her er til behandling, et resultat af forhandlinger, som regeringen har ført med partier, der under statsministerens sonderinger har vist særlig interesse for at bakke op om regeringens og om venstres hovedsynspunkter vedrørende en såkaldt samlet løsning på de økonomiske problemer.

Regeringen har ikke vurderet det sådan, at retsforbundet kan tælles blandt disse særlig interesserede, og derfor har regeringen heller ikke ment, at vi forinden denne førstebehandling af dette forslag burde have noget som helst konkret at vide om indholdet af regeringens samlede forhandlingsresultat, som dette forslag er en del af. Vi har som andre kunnet læse noget i avisen.

Det er vel så at opfatte som noget af en afvisning af retsforbundet fra regeringens og venstres side, endnu før vi i det politisk-økonomiske udvalg er nået til nogen som helst politisk afklaring omkring de mange positive bidrag og forslag til løsninger, der